

Berlia is het pseudoniem voor Bert van Heerebeek.

Eerdere uitgaven van zijn hand zijn;

Het Gebeurde, isbn 9763710319518 uitgegeven bij United pc,

Niets is Oneindig isbn 9763710319792 uitgegeven bij United pc

Verbeeldende Dromen isbn 97637103220385 uitgegeven bij United pc

Spel der Ontmoetingen isbn 9789402126600 uitgegeven bij Brave New Books

Op zoek naar Wie isbn 9789402128291 uitgegeven bij Brave New Books

Geen toekomst zonder Verleden

Terug naar het einde

Berlia

1e Hoofdstuk

Ruud Derijk was vrijwel direct na zijn studie uit Nederland vertrokken. Hij was toen bijna twintig.

Even had hij een baan gehad op een reisbureau maar bij het zien van alle mooie bestemmingen had hij al na een half jaar besloten te vertrekken.

Italië was zijn eerste stop geweest.

Begonnen bij een wijnboer, had hij elke gelegenheid aangewend om de directe omgeving en later een groot gedeelte van het land te bezoeken. Dat bracht hem er toen toe om als zelfstandige gids toeristen te gaan rondleiden.

Dat was een succes geweest, en al snel waren er meer aanvragen dan hij alleen aan kon.

Hij had toen de hulp ingeroepen van zowel Italiaanse als ook Nederlandse studenten om hem te helpen.

Had hij even geen gezelschap rond te leiden dan gebruikte hij die tijd om in een boek wat eigen ervaringen als toeristische informatie weer te geven.

Het boek was vooral in Nederland en België goed verkocht, dat samen met de inkomsten van zijn gidsen, hadden hem geheel onafhankelijk gemaakt.

Een situatie die hem op het lijf geschreven leek.

Hij was zeker niet iemand die in een patroon van negen tot vijf kon leven en aan hiërarchie had hij al helemaal een broertje dood.

En vrouwen!

hij was immers ook toen al op een leeftijd dat hormonen een uitweg zochten, dus ja, zo af en toe had ook hij wel de zinnen even geblust. Meestal waren dat ontmoetingen van een avond, aangevuld met de nacht, tot soms tot een week.

Altijd vrijblijvend, en dat was dan ook voor beide partijen duidelijk geweest.

Slechts een keer had de relatie, alhoewel je daar eigenlijk ook niet van kon spreken, maar had dus de koppeling wat langer geduurd.

Het was met een Italiaanse studente die hem op dat moment assisteerde.

Ze was de dochter van een zeer welgestelde ondernemer.

Beiden wisten al die tijd dat het puur en alleen tijdverdrijf voor hen was.

Ruud was altijd goed gebruid met een sportief uiterlijk en mocht in alle opzichten zeker gezien worden.

Ze showde hem dan ook graag aan haar vriendinnen en vrienden.

Hij had graag meegespeeld in die show, en voor hem was het ook een prima gelegenheid geweest om een kijkje te kunnen nemen in de keuken van de Italiaanse notabelen.

Het had hem echter niet verder gebracht dan de wetenschap dat ook daar niet alle geld met eerlijk werk wordt verkregen.

Na zo'n drie maanden hadden dus Gina en hij weer afscheid van elkaar genomen!

Zowel zij als hij waren er tevreden mee.

Na bijna zeven jaar Italië had hij besloten weer wat nieuws te gaan zoeken.

Via Frankrijk en Schotland was hij uiteindelijk weer tot rust gekomen in Ierland.

Ook daar had hij ruim de tijd genomen het land te leren kennen en bewonderen, om daarna zijn werk als gids weer op te nemen.

Weer een totaal ander land dus met, hij vond het een verademing vergeleken bij de Italianen, mensen die in alle rust met elkaar konden praten

Die elke gelegenheid te baat namen om samen te zingen, en ja, ook veel te drinken.

Vaak heel veel te drinken!

De pup was voor hen een huiskamer en de plek om elkaar te ontmoeten.

Ook in Italië waren ze heel gastvrij geweest maar elk gesprek daar eindigde altijd in een kakafonie van doorelkaar roepende mensen waardoor heel van het gesprek compleet verloren ging.

Vaak was de inhoud ook van dien aard dat het snel mocht worden vergeten!

In Ierland had zich dus al na enkele maanden volkomen thuis gevoeld en zich aan zijn nieuwe omgeving aangepast...

In de pup werd hij al snel ook als een bekende gast hartelijk ontvangen.

In de eerste twee jaren waren voornamelijk de meest bekende toeristische bestemmingen als bijvoorbeeld de Clifs of Mohr, de Ring of Kerry de plekken welke hij met zijn gasten had bezocht, Het laatste jaar waren het echter hoofdzakelijk trektochten geweest door de Conamara.

De stille, de kleine sobere cottages, de turfvelden en de keien waarmee de grenzen van een perceel werden aangegeven, waren hem heel lief geworden.

Op zijn meestal meerdaagse tochten werd dan vaak overnacht in 'n verlaten schuur maar ook wel bij de monniken in een van de kloosters in het gebied.

Bij zijn laatste tocht ging het dus fout!

Hij was bijzonder fit en afgetraind door zijn vele tochten maar die keer was hij het zelf die regelmatig even moest rusten.

Het was niet dat hij zo vermoeid was, maar steeds weer de pijnlijke steken in zijn hoofd dwongen hem rust te nemen.

Weer terug in Galway, nadat hij van zijn laatste groep afscheid had genomen, besloot hij toch maar even een bezoek aan de huisarts te brengen.

Waarschijnlijk een vastzittende verkoudheid vertelde hij!

Niets om je ernstig zorgen over te maken.

Een week later stond hij met een nieuwe groep toeristen weer klaar om aan een tocht te beginnen.

Op dat moment werden de steken in zijn hoofd zodanig dat hij niet durfde te vertrekken!

In de groep was ook een Engelse arts die hem adviseerde toch maar in het ziekenhuis een scan te laten maken.

Hij ging ook met Ruud mee naar het ziekenhuis om daar het belang van een scan duidelijk te maken.
Of Ruud dan maar de volgende dag wilde komen want die dag was er geen gelegenheid meer.
Zo werd dus afgesproken.
Ruud zorgde nog wel voor een plaatsvervanger die met de groep de tocht kon gaan maken.

De volgende morgen had hij zich om 9.00 uur gemeld in het ziekenhuis. Na het gesprek met de arts duurde het tot even in de namiddag voor het toestel voor het maken van de scan vrij was.
Daarna was het wachten op de uitslag!
Dat duurde niet zo erg lang.
Het was de arts waarmee hij ook het eerste gesprek had gehad die hem uitnodigde op zijn spreekkamer.
Zijn gezicht stond zeer serieus en hij nodigde Ruud uit te gaan zitten met een gebaar waaruit niet veel goeds naar voren kwam.
Mijnheer de Rijk was hij begonnen, ik heb slecht nieuws voor u.
Het zit een tumor in Uw hoofd!
Ruud was uiteraard hevig geschrokken bij die mededeling maar de arts had gepoogd om hem enigszins gerust te stellen.
Waarschijnlijk toen al wel tegen beter weten in.
We willen nog wat verder onderzoek doen om te zien of de eerste indruk juist is, en om te zien wat we nog kunnen doen..
Er volgde nog twee bezoeken en onderzoeken voor Ruud na een week definitief antwoord kreeg!
De tumor zat op een plek waar geen behandeling mogelijk zou zijn.
Als ze zouden opereren zou dat meteen het einde zijn.
Met medicijnen zou de groei in elk geval worden geremd en zouden ook de pijnsteken zoveel mogelijk kunnen worden onderdrukt.
Na eerst volkomen lamgeslagen de conclusie te hebben aangehoord had hij nog wel gevraagd wat zijn levenskansen waren, en vooral dan de tijd welke hij nog had?
Daarover had de arts gezegd, kan ik geen indicatie geven.

De tumor groeit waarschijnlijk heel langzaam en het kan zijn dat het nog een jaar duurt voor het fataal wordt maar het kan ook al na enkele maanden gebeuren.

Bijna een week had Ruud op zijn kamer doorgebracht.

Hij had zich compleet afgezonderd en had niemand verteld wat er met hem aan de hand was.

Na die week had hij een besluit genomen!

Hij zou terug gaan naar Nederland, zijn oude vrienden en zijn zus opzoeken, en proberen zo intens mogelijk de tijd welke hij nog kreeg te gebruiken.

2^e Hoofdstuk

Een karretje langs de zandweg reed, de maan scheen helder en de weg was breed, de voerman lei ter ruste!

Het was dat al oude jeugdliedje wat bij Ruud naar boven kwam toen hij door de smalle polder naar huis reed.

Het was donker en slechts hier en daar brandde een lantaarn.

Het was ver na middernacht en de helft van de verlichting was dus gedoofd.

Het deed allemaal geen afbreuk aan zijn humeur, de koplampen van de auto zorgden voor voldoende licht en hij vond het wel prettig zo.

De enkele lantaarn die nog wel brandde stoorde hem eerder.

Dan beter allemaal uit dacht hij!

Hij was ondanks het tijdstip nog zeer alert en met zijn gedachten bij de afgelopen avond geweest, althans tot het moment dat het oude liedje bij hem was opgekomen.

Het was, met toch in zijn achterhoofd steeds zijn realiteit, een gezellige avond geweest met enkele van zijn oude jeugdvrienden.

Ze hadden elkaar bijna achttien jaar niet gezien, anders gezegd, hij had hen zo lang niet meer gezien.

De anderen, Pieter, Ger en Samuel woonden nog steeds bij elkaar in de buurt en dronken nog wel regelmatig samen een wijntje of een borrel.

De afspraak voor de avond was een idee geweest van Samuel en samen hadden ze de reünie geregeld.

Samuel was ook in het verleden vaak de initiatief nemer geweest.

Daarin was hij dus blijkbaar niet veranderd.

Meteen toen hij had gehoord dat Ruud weer in het land was had hij de anderen gebeld om bij elkaar te komen.

Het was zoals altijd de vaste club die vanaf de lagere school en later op de middelbare school met elkaar hadden opgetrokken.

Het was een hechte groep geweest waarin eigenlijk alleen Pieter in het begin soms een storende factor was geweest.

Hij had zichzelf een beetje in hun groep opgedrongen en geen van de anderen had het lef gehad hem weg te sturen.
Daar was ook wel weer een duidelijke reden voor;
de ouders van Pieter bezaten een groothandel in elektrische apparaten dus werd er altijd goedkoop ingekocht.
Ze hadden altijd de nieuwste snufjes op Walkmans DVD spelers en alles wat op dat moment in was.

Bij de hernieuwde kennismaking bleken de mannen weinig veranderd.
Samuel was alleen wat grijs geworden wat hij, zoals hij vertelde, soms wel bijwerkte.

Ook was hij nog even slank en welgemanierd als vroeger.
Voor de vrouwen was het altijd al een aantrekkelijke man geweest.
Toch was hij al 15 jaar samen met Elvira en had een goed draaiende huisartsenpraktijk

Ger was wel het meest veranderd.

Ook hij was destijds een best wel aantrekkelijke vlotte jonge kerel geweest met veel aanhang bij de vrouwen maar hij was intussen veranderd in een uitgedijde forse man van bijna veertig.

Hij had het zo druk vertelde hij omslachtig dat hij aan bewegen niet toe kwam!

Pieter was nauwelijks veranderd.

Nog steeds dezelfde wat opgeblazen taal en gespeelde onverschilligheid.

Toch was het Ruud duidelijk geworden dat de gemiste jaren wel degelijk invloed hadden gehad.

Ook op hem zelf uiteraard, maakten de anderen hem duidelijk!

Zijn sportieve uiterlijk was er nog steeds vonden ze, maar het haar was erg dun geworden.

Hij was dus de enige geweest die zo lang helemaal uit beeld was geweest en het was dus logisch dat ook de uiterlijke veranderingen even onder de loep waren genomen.